

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4.068 van 27 november 2007
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 20 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 augustus 2007 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2007 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 9 augustus 2007, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 14 augustus 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 22 augustus 2007 aan verzoekende partij werd betekend, luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Er werd geen, zelfs geen verstreken, reispas voorgelegd.

Aangezien betrokken vreemdeling zijn identiteit en zijn nationaliteit niet kan bewijzen, is hij tevens niet in staat het bewijs van zijn gezinsbanden te leveren waardoor hij zou kunnen genieten van de meer voordelige bepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Artikel 4, 3, c van de richtlijn 68/360 bepaalt daarenboven dat voor de afgifte van een verblijfskaart aan een familielid van een EU-onderdaan de voorlegging van het document op vertoon waarvan hij het grondgebied heeft betreden kan gevorderd worden. Een dergelijk document werd hoe dan ook niet aangebracht.

Artikel 2; artikel 41, alinea 2 en 42, alinea 1 van de wet van 15.12.1980.

Artikels 43, 49/ 61 van het K.B. 8.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.6.1998.

Artikel 3, alinea 2; artikel 4, 1° en ten 3° C van de EEG-richtlijn nr. 68/360 van 15.10.1968. Artikel 3, alinea 2 en artikel 6, punt a van de EEG-richtlijn nr. 73/148 van 21 mei 1973.

Artikel 3, punt 3 van de E.E.G.-richtlijn nr 64/221 EEG.

(...)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Verzoekende partij voert in eerste instantie de schending aan van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

De Raad benadrukt dat onder “middel” in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. X, 17 december 2004; R.v.St., nr. X, 4 mei 2004; R.v.St., nr. X, 1 oktober 2006). Aangezien verzoekende partij zich beperkt tot een algemene verwijzing naar een wet en een koninklijk besluit zonder evenwel de precieze bepaling te duiden die zij miskend acht, ontnemt zij de verwerende partij de mogelijkheid om een passend verweer te voeren. De uiteenzetting die verzoekende partij geeft, in wat zij omschrijft als haar eerste middel, kan, bij gebreke aan precisie, niet beschouwd worden als een ontvankelijk middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

2.2. Wat betreft de, in een tweede middel, ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. (R.v.St., nr. X, 5 februari 2007; R.v.St., nr. X, 31 oktober 2006).

2.3. Waar verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing gemotiveerd is in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid en minstens van onredelijkheid roept zij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht in. Verzoekende partij betoogt dat niet betwist wordt dat zij in Mechelen in het huwelijk is getreden en dat zij samenwoont met haar echtgenoot en stelt dat het bestuur op de hoogte was van het feit dat zij bij het Consulaat-Generaal van Marokko een identiteitskaart had

gevraagd. Zij voert ook aan dat haar werd verzocht ten laatste op 9 januari 2008 de gepaste documenten over te leggen terwijl reeds een beslissing genomen werd op 14 augustus 2007.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. X, 7 december 2001).

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij op het ogenblik van de aanvraag tot vestiging noch over een identiteitskaart, noch over een reispas beschikte. Het feit dat een identiteitskaart werd aangevraagd doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Tevens moet worden benadrukt dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ingevolge artikel 61, § 3, derde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verplicht is een beslissing te nemen over de vestigingsaanvraag binnen de maand na de aanvraag, bij gebreke aan een stellingname binnen deze termijn dient immers de vestiging te worden toegestaan indien de aanvrager zich komt aanbieden. Overeenkomstig artikel 61, § 3, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 is een verlenging van de beslissingstermijn namelijk slechts toegestaan om een bijkomend onderzoek te verrichten met betrekking tot de geldigheid van de documenten aangaande de bloed- of aanverwantschap met de Belgische onderdaan of aangaande de vestiging van de vreemdeling met de Belgische onderdaan. Zoals verzoekende partij zelf aangeeft was er geen betwisting over de aanverwantschap en de gezamenlijke vestiging zodat een verlenging van de beslissingstermijn, om een bijkomend onderzoek door te voeren niet mogelijk was. Het kan niet als onredelijk of onzorgvuldig beschouwd worden indien het bestuur een beslissing treft binnen de reglementair voorziene termijn. Anders oordelen zou er bovendien toe leiden dat, bij gebreke aan een beslissing binnen de maand na de aanvraag, verzoekende partij zich op een vestigingsrecht zou kunnen beroepen zonder de in de Vreemdelingenwet en het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene documenten voor te leggen. Het feit dat een gemeentebediende een incorrecte informatie meedeelde aan verzoekende partij wat betreft de tijdspanne waarbinnen de documenten dienden aangebracht te worden laat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken voorts niet toe de in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene termijn te miskennen.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 40 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.